

Arrest

nr. 268 015 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 augustus 2021 tot intrekking van de machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster treedt op 25 juli 2018 in het huwelijk met K. I., van Belgische nationaliteit. Verzoekster krijgt verblijfsrecht nadat haar een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 oktober 2019 wordt ze in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 7 juli 2020 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent om het huwelijk te erkennen. De stad Gent volgt het advies van het parket van Gent. Op 2 augustus 2021 trekt de gemachtigde de F-kaart in. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

*Naam: O. Voorna(a)m(en): R. Nationaliteit: Ghana Geboortedatum: (...)1985 Geboorteplaats: Bekwai
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Verblijvende te: (...) 9000 GENT*

+ kinderen:

O. S, °(...)2010 te Bekwai, van Ghanese nationaliteit NN: xxx

O. M, °(...)2020 te Gent, van Ghanese nationaliteit NN: xxx

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene en haar dochter O. C. bekwamen het verblijfsrecht op 04.10.2019, datum waarop hen een bijlage 15 werd afgegeven, nadat zij zich bij de gemeentelijke administratie hadden aangemeld met een Ghanese paspoort voorzien van een visum gezinshereniging. De verblijfsmachtiging werd afgeleverd in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omwille van het huwelijk van mevrouw O. met haar vermeende echtgenoot K. I. (xxx), van Belgische nationaliteit. In toepassing van artikel 52 van het KB is betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. C. werd in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor kinderen jonger dan 12 jaar. Op 04.04.2020 werd de jongste dochter O. M. geboren. Zij bewam het verblijfsrecht op basis van het verblijfsrecht van haar moeder. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkenen niet kunnen worden beschouwd als familieleden van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk tussen mevrouw O. en mijnheer K.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Kuwasi (Ghana) op (...)2018. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt immers dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 146bis B.W. is er geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

De stad Gent voerde een onderzoek naar de motieven van het huwelijk en besloot op 07.07.2020 om het huwelijk niet te registreren in de registers van de burgerlijke stand, noch in de bevolkingsregisters. De Stad Gent volgt daarin het advies van het parket van Gent dat vaststelt dat uit het geheel aan omstandigheden kan worden besloten dat het huwelijk er bij minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwden. Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Het parket voert onder meer verschillende discrepanties aan in de verklaringen van betrokkene en haar vermeende echtgenoot, een gebrekkige kennis van ieders familiale toestand en het feit dat de vermeende echtgenoot van betrokkene voordien reeds meerdere personen verblijfsrecht had verschaft via huwelijken en erkenningen van kinderen.

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Voor wat de kinderen betreft wordt er op gewezen dat hun verblijfsrecht afgeleid is van het verblijfsrecht van hun moeder, zodat ook hun verblijfsrecht is aangetast door de frauduleuze intenties van de moeder. De kinderen hebben uiteraard geen frauduleuze handelingen gesteld, dat zou trouwens ook niet kunnen

want zij zijn handelingsonbekwaam. Echter, de moeder heeft als ouder die de ouderlijke macht uitoefent, wel frauduleuze handelingen gesteld of toch ten minste onder valse voorwendsels het verblijfsrecht bekomen. Vandaar dat ook de kinderen onder valse voorwendsels het verblijfsrecht hebben bekomen en het dus op basis van dezelfde rechtsgrond kan ingetrokken worden.

Wat de humanitaire elementen conform artikel 74/20, §2, 2e lid betreft:

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 07.01.2021 een onderzoek overgemaakt aan de Stad Gent. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 12.04.2021. Betrokkene legde daarop via haar raadvrouw de volgende stukken voor:

WhatsApp-gesprekken met haar echtgenoot voor de periode 07.03.2019 tot 25.04.2021

Medisch attest betreffende het kind M.

Attest kinderdagverblijf het W. dd. 21.04.2021

Attest UZ-Gent opvolging prematuren dd. 05.01.2021

Attest UZ-Gent verblijfverloop M.

Verklaring basisschool (...) ivm O, S.

Loonbrieven periode 01.03.2020 tot 31.03.2021

Verschillende, niet gedateerde foto's

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voorzover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." De laatste stukken werden door de advocaat overgemaakt op 10.05.2021.

Wat de aard en de hechtheid van de gezinsbanden betreft wenst betrokkene mogelijks met een deel van de voorgelegde documenten te bewijzen toch een beschermenswaardig gezinsleven met de vermeende echtgenoot te hebben, ondanks het feit dat het huwelijk niet werd erkend. Echter, de bewijzen die daarvan zouden moeten getuigen, nl. de zogenaamde WhatsApp gesprekken en de foto's, doen geen afbreuk aan de vaststellingen van het parket. Voor wat betreft de Whats-App gesprekken, niets sluit uit dat deze gesprekken geen getrouwe weergave zijn van het contact dat werkelijk heeft plaats gehad tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het mag dan wel een uitprint van gesprekjes via sociale media lijken, op zich valt de echtheid op basis van deze bladzijden niet te achterhalen. Het kan evengoed een gewoon word document zijn dat werd opgesteld ten behoeve van de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens valt te ontdekken dat het om Whatt's App gesprekken gaat, het logo van Whatt's App is nergens te ontdekken, noch enig ander kenmerk waaruit blijkt dat het een getrouwe weergave is van een conversatie via sociale media. De foto's vormen op zich ook geen bewijs van de oprechtheid van de relatie, zonder context en data kan ook het gesolliciteerd karakter van deze foto's niet worden uitgesloten. Betrokkene en haar partner wisten zeer goed dat ze onderworpen zouden worden aan een onderzoek schijnrelatie (cf. mail Stad Gent van 28.11.2019) en hadden er dus alle belang bij om hun dossier te kunnen stofferen met elementen dewelke zouden kunnen alluderen naar de waarachtigheid van hun relatie. Bovendien moet erop gewezen worden dat betrokkenen, nadat ze in kennis werden gesteld van de weigering om het huwelijk te registreren, geen stappen hebben ondernomen om tegen deze beslissing in beroep te gaan. Er kan worden aangenomen dat een hecht koppel, welk overtuigd is van de oprechtheid van hun relatie het nodige zou doen om bezwaar te maken tegen een weigeringsbeslissing. Dit versterkt de bevindingen van de cel schijnhuwelijken/het parket dat het huwelijk enkel gericht was op een verblijfsrechtelijk voordeel. Mevrouw had haar verblijfsvergunning reeds ontvangen op het moment dat de gemeente, op basis van het advies van het parket, ertoe besloot het huwelijk niet te erkennen. Derhalve was betrokkene wellicht in de veronderstelling dat het opzet was geslaagd en achtte zij enig verzet tegen de beslissing van de gemeente overbodig.

Het feit dat betrokkene en de heer K. tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, bewijst op zich niets. Het is niet omdat mensen onder hetzelfde dak wonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven hebben. Zij kunnen ook gewoon samenwonen uit praktische overwegingen, om de kosten te delen en de schijn op te houden.

Voor wat de kinderen betreft geldt een gelijkaardige redenering. De oudste dochter van betrokkene – S. - kwam samen met haar moeder naar België op basis van het niet erkende huwelijk. De jongste dochter, werd in België geboren, draagt de achternaam van de moeder en voor zover de DVZ bekend heeft de vermeende partner van mevrouw ook geen stappen ondernomen om het vaderschap te claimen. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de gezinsbanden van betrokkene en haar kinderen met de referentiepersoon niet van die aard zijn dat ze een beletsel zouden kunnen vormen voor het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene en haar kinderen.

Het gezinsleven van betrokkene met haar kinderen, komt niet in het gedrag, gezien het verblijfsrecht van de kinderen eveneens wordt beëindigd. Betrokkene kan haar gezinsleven aldus verder zetten in het

land waarvan ze de nationaliteit draagt of een derde land naar keuze alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft: betrokkene en haar oudste dochter verblijven sedert 04.10.2019 in het Rijk, wat slechts een zeer korte periode is. M, de jongste dochter, werd op (...)2020 in België geboren. Gezien haar zeer jonge leeftijd en het gebrek aan afstammingsband met de vermeende partner van betrokkene, lijkt het niet meer dan logisch dat zij de moeder vergezelt. De duur van het Verblijf in het Rijk vormt dus geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Wat de familiale, sociale en culturele banden in het land van herkomst betreft: betrokkene verklaarde tijdens haar interview in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk familie te hebben in Ghana. Ze leefde er voor ze naar België kwam, uit het Visumdossier blijkt trouwens dat ze er voor haar vertrek was tewerkgesteld als verpleegster in de Amansie kliniek. Zij gaf tijdens een interview in het kader van diezelfde aanvraag aan met haar "vermeende echtgenoot" in het Twi (de eerste taal van Ghana) te spreken. Gezien de relatief korte periode van verblijf in België in verhouding tot de leeftijd van betrokkene is het redelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling heeft met de taal en de cultuur van haar land van oorsprong. Ook van haar oudste kind mag worden aangenomen dat het makkelijk aansluiting kan vinden in het land van oorsprong. Het kind was al acht jaar op het moment dat het, samen met betrokkene, naar België kwam. Een kind van die leeftijd past zich natuurlijk zeer makkelijk aan aan een nieuwe leefomgeving, anderzijds is de moedertaal tegen die leeftijd wel al goed gekend, toch wat betreft alledaagse onderwerpen voor een kind van die leeftijd. Gezien S. sinds haar aankomst in België onderwijs heeft genoten, mag het geen onoverkomelijke moeilijkheid zijn om ook in Ghana opnieuw aan te sluiten in het lokale onderwijs. M. is dan weer zeer jong, zodat de impact van het feit dat ze niet langer naar de opvang zou kunnen gaan in België niet mag worden overschat. Daarnaast kan door haar jonge leeftijd worden gesteld dat zij zich zeer makkelijk zal kunnen aanpassen aan de lokale Ghanese cultuur en gebruiken. Wat betreft de medische documenten van M. waaruit blijkt dat ze prematuur is geboren en daardoor wordt opgevolgd, dient opgemerkt te worden dat M. intussen meer dan 15 maanden oud is. De meest recente documenten betreffende haar toestand bewijzen dat zij zeer goed geëvolueerd is. Ze had wel wat premature kenmerken die mogelijks nog steeds wat doorwerken, echter er mag aangenomen worden dat in Ghana eveneens prematuren geboren worden. Er dient trouwens te worden opgemerkt dat uit de documenten blijkt dat het kind nog diende te worden opgevolgd toen het 10 maand en 13 maand oud was, in hoeverre betrokkene die afspraken is nagekomen blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken. Het attest van Dr. (...) waarin vermeld staat dat het kind moet worden opgevolgd, geeft geen verdere details over in welke mate de intrekking van het verblijfsrecht die opvolging zou bemoeilijken. Het is dan ook niet duidelijk hoe de toestand van M. een bezwaar zou kunnen vormen tegen het nemen van deze beslissing. Niets sluit uit dat de peuter ook in Ghana (of een derde land naar keuze) kan worden opgevolgd en tot een gezond kind en later volwassene zal opgroeien.

De familiale en socioculturele banden met het land van herkomst vormen aldus geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Andere aangevoerde elementen:

Betrokkene legt loonbrieven voor als blijk van haar actieve participatie aan de arbeidsmarkt. Vooreerst dient genoteerd te worden dat betrokkene toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt via het verblijfsrecht dat zij op onrechtmatige wijze bekwam. Daarnaast wordt opgemerkt dat de mate van economische participatie geen element vormt dat moet worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Voorzover betrokkene daarmee haar integratie in België wenst aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat werken en het zich verschaffen van een inkomen basisvereisten zijn om in België een menswaardig leven te leiden, maar dat zulks geen blijk geeft van een vergevorderde integratie in de Belgische maatschappij. Bovendien wordt er op gewezen dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van de nochtans verplichte taal en inburgeringscursussen. Het feit dat het oudste kind S. onderwijs loopt is louter het logische gevolg van de schoolplicht voor kinderen onder de 18 jaar. De aangevoerde elementen vormen dan ook geen contra-indicatie tegen het nemen van deze beslissing.

Uit het dossier kan dus geenszins blijken dat betrokkene elementen heeft aangereikt die de aard van de beslissing zouden kunnen wijzigen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd. Het identiteitsbewijs voor kinderen onder 12 jaar van O. C. dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

- Schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
- Schending van het artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; te weten de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. ;
- Schending van het artikel 3 E. V.R.M. ;
- Schending van het artikel 7 Handvest EU Grondrechten ;
- Schending van het hoger belang van het kind (zoals opgenomen in het artikel 22bis Grondwet, artikel 24 Handvest EU Grondrechten);
- Schending van het artikel 27 van het WIPR.

4.2. MOTIEVEN

4.2.1. Algemeen

De verweerster is gehouden de formele en de materiële motiveringsplicht te respecteren. Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

4.2.2. De verweerster heeft het huwelijk erkend

4.2.2.1. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de verweerster het huwelijk impliciet heeft erkend door initieel een visum gezinshereniging af te leveren. Immers ; De erkenning of weigering van een buitenlands akte geschiedt volgens de regels van het WIPR. Artikel 27 van het WIPR bepaalt het volgende:

Art. 27.§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. [Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. [De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]¹

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden. (eigen markeringen)

Het is de taak van Uw Zetel om conform artikel 39/1 paragraaf 1 tweede lid en artikel 39/2 paragraaf 2 de wettigheid van een beslissing tot intrekking te beoordelen. Uw Zetel dient derhalve na te gaan of de wet, in casu artikel 74/20 Vw correct werd toegepast. Artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet bepalen dat een vreemdeling verblijfsrecht kan genieten als echtgenoot van een Unieburger of Belg. Er wordt niet bepaald hoe het aanverwantschap moet worden geleverd. Dat het huwelijk dient te zijn overgeschreven in de Belgische registers is dusdanig géén voorwaarde voor gezinshereniging. Er dient wel een gelegaliseerde huwelijksakte te worden voorgelegd bij de aanvraag tot gezinshereniging. In dit opzicht is het belangrijk er op te wijzen dat vermeld artikel 27 WIPR stelt dat een buitenlandse authentieke akte in het Rijk door alle overheden wordt erkend. Het betreft dusdanig een gedeelde bevoegdheid tussen 'alle' overheden. Hieruit volgt dusdanig dat er een 'de plano' erkenning wordt toevertrouwd aan iedere overheid in het kader van hun specifieke bevoegdheid zonder dat zij effectief gebonden zijn aan mekaars beslissing. Iedere overheid kan dan ook een onderzoek naar schijnhuwelijk voeren in het kader van zijn bevoegdheid.

4.2.2.2. Welnu, de verweerster heeft in het kader van de aanvraag gezinshereniging beslist om een visum aan de verzoekster af te leveren. Dit houdt in dat het de verweerster het huwelijk binnen haar specifieke bevoegdheid heeft erkend. Dit blijkt dan ook uit het administratief dossier:

"BESCHRIJVING ADVIESCODE: Neutraal advies

Voir comm; libre

BESCHRIJVING ADVIESCODE: Vrij commentaar

52604+52605

RF40/

Voudraient rejoindre leur époux et prétendu beau-père.

Documents soumis:

-preuve paiement redevance administrative (200 €) du 16/10/2018

-questionnaire mariage

-copie intégrale acte de mariage(25/07/2018) légalisé par Ambassade

-copie intégrale acte de naissance légalisé par Ambassade

-copie ID garant

-copie ppt époux

-acte de divorce époux

-contrat de travail

-revenus garant-voir dossier

-attestation de mutuelle

-contrat de bail enregistré

-photos cérémonie de mariage » (zie stuk 2)

De documenten werden onderzocht en vervolgens werd er groen licht gegeven voor de aflevering van het visum. Dat de ABS niet gebonden is aan de erkenning door verweerster is essentieel aan de de plano erkenning. Maar dit geldt uiteraard ook vise versa! De bestreden beslissing is thans integraal gebaseerd op de beslissing van de ABS. De verweerster stelt: (...) (pag 2, laatste paragraaf, stuk 1)

4.2.2.3. De verweerster zich evenwel niet plots dienstig beroepen op de niet erkenning van de huwelijksakte door de ABS. Zij besliste immers reeds in het kader van haar eigen bevoegdheid het huwelijk te erkennen en een visum af te leveren. (zie stuk 2) Dat de verweerster probeert o.b.v. de beslissing van de ABS haar eigen erkenning van het huwelijk te niet te doen is kennelijk onredelijk te noemen. Ze levert een visum af o.b.v. het huwelijk en o.b.v. datzelfde huwelijk trekt ze naderhand het verblijf weer in. Verzoekster bouwt na afgifte van het visum haar leven op in België. Ze gaat onmiddellijk aan de slag als poetshulp, ze krijgt een kindje met haar Belgische echtgenoot - het kind zou dus Belg

moeten zijn! Dat de verweerster naderhand het verblijfsrecht o.b.v. schijnhuwelijk terwijl ze eerst het huwelijk erkende is dusdanig kennelijk onredelijk. Nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk volgens de verweerster zelf, de verweerster verwijst louter naar het onderzoek gevoerd in het kader van de erkenning van de huwelijksakte door de ABS m.b.t. zijn specifieke bevoegdheid. De verzoekster kan dan ook dienstig verwijzen naar het arrest van Uw Zetel dd. 13.09.2018 AR 209 281 (beslissing in toepassing van artikel 42quater). Uw Zetel stelt in een gelijkaardige zaak het volgende: (...) (p 14, RVV 218.873) De beslissing werd vervolgens door Uw Zetel vernietigd. Dat diezelfde redenering moet worden toegepast in casu.

4.2.2.4. Daarnaast wenst de verzoekster op te merken dat de beslissing niet erkenning door de ABS geenszins definitief is. De verweerster kan zich niet dienstig beroep op de beslissing van de ABS al zeker niet op een niet definitieve beslissing. Immers, de verzoekster en haar man zullen een procedure opstarten voor de familierechtbank teneinde hun akte te doen erkennen. Alwaar verweerster aanhaalt dat verzoekers ;

"geen stappen hebben ondernomen om tegen deze beslissing in beroep te gaan. Er kan worden aangenomen dat een hecht koppel, welk overtuigd is van de oprechtheid van hun relatie het nodige zou doen om bezwaar te maken tegen een weigeringsbeslissing. Dit versterkt de bevindingen van de cel schijnhuwelijken/het parket dat het huwelijk enkel gericht was op een verblijfsrechtelijk voordeel" (stuk 1, pag 2) dient er te worden benadrukt de verzoekster en haar echtgenoot dit weldegelijk nog zullen doen en dat een dergelijk "beroep" niet aan een termijn gebonden is. De motieven zijn niet deugdelijk. Gezien de verzoekster door de bestreden beslissing haar werk verloor - niettegenstaande het gegeven dat ze twee minderjarige kinderen, waaronder een baby wie medische zorgen nodig heeft ten laste heeft - zodat verzoekster en haar man letterlijk aan het sparen zijn om de procedure te kunnen opstarten. Het huwelijk tussen partijen is immers alles behalve een schijnhuwelijk.

4.2.3. Ondergeschikt en ten overvloede: de afwegingen gemaakt door verweerster zijn niet deugdelijk, artikel 8 EVRM werd geschonden

4.2.3.1. Wanneer de DVZ een beslissing tot intrekking van het verblijf wenst te nemen moet er rekening worden gehouden met:

- De aard en de hechtheid van de familiebanden van de vreemdeling ;
- De duur van zijn verblijf in België ;
- Het bestaan familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Bij het einde stellen van het verblijf dient, naast de vermelde criteria, ook rekening gehouden worden met de persoonlijke en bijzondere omstandigheden (zie hieromtrent HvJ K en A/Nederland 9 juli 2015).

Er dient te worden opgemerkt dat er geen bevel grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd t.a.v. de verzoekers. De verweerster beseft dus dat het niet opportuun is om hen uit te wijzen doch neemt zij wel een intrekkingbeslissing. Verzoekers hebben voldoende documenten voorgelegd waaruit het gezinsband blijkt.

4.2.3.2. Vooreerst

Dhr. K. is de biologische vader van M. Hierdoor zou M. de facto Belgische moeten zijn. Dat de juridische afstammingsband niet vaststaat is het gevolg van de niet erkenning van het huwelijk van de ABS. Hierdoor werd dhr K. niet automatisch als vader vermeldt op de geboorte akte van het kind. Zoals hierboven gesteld is de beslissing tot niet erkenning van huwelijksakte door de ABS geenszins definitief. De verzoekers en dhr. K. zullen zo snel mogelijk een procedure voor de familierechtbank opstarten conform artikel 27 WIPR teneinde hun huwelijksakte te doen erkennen. Wanneer succesvol, zal de geboorte akte van M. wordt verbeterd en zal de biologische werkelijkheid dan ook de juridische worden. M. is een Belgisch kind! De beslissing heeft tot gevolg dat een in se Belgisch kind niet meer kan verblijven in België. De verweerster is hiervan op de hoogte maar sluit haar oogkleppen. Bovendien heeft M. een gezinsleven met haar biologische vader.

4.2.3.3. Wat betreft de beoordeling van het gezinsleven tussen verzoekers en dhr. K. dient te worden opgemerkt dat zij weldegelijk een gezinsleven hebben in België. Zij wonen immers samen op hetzelfde adres vanaf datum aankomst in het Rijk tot op heden! Verzoekster en dhr. K. hebben daarenboven een kind samen. Zij vormen een gezinscel. Ook S. woont samen met haar stiefvader, dhr. K. Zij vormen een werkelijk gezin. De motivering van verweerster op dit punt is niet deugdelijk te noemen alwaar zij beweert dat de samenwoning op zichzelf niets zou bewijzen. Een gezinsleven houdt immers in dat er een minimum aan relatie moet zijn tussen beiden. Het gegeven dat partijen samenwonen, de whatsapp gesprekken en de foto's tonen de affectieve band aan. De verzoekers en dhr. K. bezitten een affectieve en financiële afhankelijkheid van elkander. Er is een te beschermen gezinsleven in casu. De beslissing schendt artikel 8 van het EVRM. De verzoekers hebben zich daarenboven aangepast aan de Belgische cultuur. Derde verzoekster is hier geboren en is de facto een Belgisch kind. Zij heeft derhalve geen enkele band met Ghana. Verzoekster werkt, S. loopt school en spreekt perfect Nederlands.

4.2.3.3. Ook de bijzondere omstandigheden eigen aan de individuele zaak dienen in acht genomen te worden (zie hieromtrent HvJ K en A/Nederland 9 juli 2015). Het CAW hebben de verweerster steeds in

kennis gesteld van situatie waarin de verzoekers zich bevinden. Ook het gegeven dat M. strikt moet worden opgevolgd en medische zorgen nodig heeft is een uitermate belangrijk element. Gelet op deze bijzondere omstandigheden is het dan ook niet redelijk een intrekkingbeslissing te nemen. De verweerster dient mét alle feitelijke omstandigheden rekening te houden alvorens zij overgaat tot het nemen van een intrekkingbeslissing! De verweerster is ervan op de hoogte de verblijfskaart van verzoekster door de beslissing tot intrekking gesupprimeerd zou worden niettegenstaande hoger beroep. De verzoekster is hierdoor haar werk verloren. Het OCMW kan het gezin niet verder helpen omdat de intrekkingbeslissing nog niet finaal is en het gezin dus niet illegaal in België verblijft. Zij kunnen dus geen dringende medische hulp toekennen. M. dreigt hierdoor in ernstige gezondheidsproblemen te geraken. Het gezin op heden niet meer in zijn basisbehoeften voorzien. Artikel 3 EVRM komt in het gedrang door het handelen van de verweerster.

4.2.3.4. Belang van het kind

Art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest waarborgen het recht op gezins- en familielevens. Het E.V.R.M. en het Handvest primeren als hogere rechtsnorm boven de Vreemdelingenwet. De relatie tussen een ouder en zijn minderjarig kind houdt een vermoeden van gezinsleven in (EHRM 12.07.2001, L & T / Finland). De beslissing treft twee minderjarige kinderen. Het belang van het kind werd miskent, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag. Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerster wenst te bereiken. Zoals het Handvest betreffende de Grondrechten duidelijk stelt, kan een scheiding tussen ouder en (stief)kind enkel gerechtvaardigd worden indien dit in het belang is van een kind, hetgeen in casu allerminst het geval is. De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling. Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen invoeren. Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs. Er wordt helemaal geen rekening gehouden met het belang van S. en M. Het belang van het kind weegt dan ook steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht. De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken (1 P., VAN ELSUWEGE, and D., KOCHNOV, "On the limits of judicial intervention: EU citizenship and family reunification rights", European Journal of Migration and law 2011, vol. 13, 463). Zie bijvoorbeeld het arrest EHRM Jeunesse/Nederland. In casu wordt er op geen enkele manier een afweging gemaakt tussen het belang van de kinderen en de intrekking van het verblijf van hen en hun moeder. Het kan dan

ook onmogelijk in het belang zijn van het kind dat zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken niettegenstaande dat hun Belgische biologische dan wel stiefvader in België verblijven. Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van de kind. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden. Niettemin heeft de verweerster geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd tegen de verzoekers, om vermelde reden? Verzoekers bevinden zich in een precare situatie doordat zij klaarblijkelijk het land niet kunnen verlaten en terugkeren naar het land van herkomst doch hun verblijfstatuut worden ingetrokken... Dit is niet redelijk. De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster krijgt op 4 oktober 2019 haar F-kaart nadat haar een visum gezinshereniging werd toegekend. Het parket van Gent adviseerde negatief over de erkenning van de huwelijksakte. Op 7 juli 2020 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent om het huwelijk te erkennen. Uit onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen verzoekster en K.I. blijkt dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van verzoekster met het oog op het verwerven van verblijfsrecht. De gemachtigde erkent de geldigheid van de huwelijksakte van verzoekster en de referentiepersoon niet.

De de plano-erkenning heeft een precair karakter, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De verweerder is dus niet gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en vice versa (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)).

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing niet enkel naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent maar ook naar het administratief dossier dat een kopie bevat van het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, alsook naar het advies van het parket van Gent.

De gemachtigde heeft verzoekster op 7 januari 2021 aangeschreven om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Gemachtigde heeft bij het intrekken van de F-kaart rekening gehouden met al de stukken die door verzoekster zijn neergelegd.

De toekenning van de F-kaart kan niet beschouwd worden als een rechtmatige toezegging die de beëindiging van haar verblijfsrecht verhindert. Het parket van Gent heeft vastgesteld dat er verschillende discrepanties waren in de verklaringen van verzoekster en K.I., een gebrekkige kennis van mekaars familiale toestand en het feit dat K.I. reeds meerdere personen verblijfsrecht had verschaft via huwelijken en erkenningen van kinderen. De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekster onrechtmatig beroep heeft gedaan op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever bepaalde voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren. De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). De gemachtigde maakt derhalve geen onwettige toepassing van artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet door het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Verzoekster betoogt dat haar jongste kind O. M., geboren op (...) 2020, de Belgische nationaliteit zou hebben. De Raad stelt vast dat het kind tot op heden niet erkend is door K.I. zodat de biologische vader van voornoemd kind niet vaststaat.

Verzoekster stelt dat ze beroep wenst aan te tekenen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de stad Gent van 7 juli 2020. Deze intentie wordt herhaald ter terechtzitting.

De Raad stelt vast dat verzoekster na één jaar nog steeds geen juridische stappen heeft ondernomen. Verzoekster haalt aan dat ze de financiële middelen niet heeft om een gerechtelijke procedure te starten. De Raad merkt op dat verzoekster recht heeft op een pro deo advocaat die de kosteloze rechtsbijstand kan aanvragen voor voormelde gerechtelijke procedure.

De Raad stelt vast dat verzoekster volgende motieven ongemoeid laat: *“Wat de aard en de hechtheid van de gezinsbanden betreft wenst betrokkene mogelijks met een deel van de voorgelegde documenten te bewijzen toch een beschermenswaardig gezinsleven met de vermeende echtgenoot te hebben, ondanks het feit dat het huwelijk niet werd erkend. Echter, de bewijzen die daarvan zouden moeten getuigen, nl. de zogenaamde WhatsApp gesprekken en de foto's, doen geen afbreuk aan de vaststellingen van het parket. Voor wat betreft de Whats-App gesprekken, niets sluit uit dat deze gesprekken geen getrouwe weergave zijn van het contact dat werkelijk heeft plaats gehad tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het mag dan wel een uitprint van gesprekjes via sociale media lijken, op zich valt de echtheid op basis van deze bladzijden niet te achterhalen. Het kan evengoed een gewoon word document zijn dat werd opgesteld ten behoeve van de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens valt te ontdekken dat het om Whatt's App gesprekken gaat, het logo van Whatt's App is nergens te ontdekken, noch enig ander kenmerk waaruit blijkt dat het een getrouwe weergave is van een conversatie via sociale media. De foto's vormen op zich ook geen bewijs van de oprechtheid van de relatie, zonder context en data kan ook het gesolliciteerd karakter van deze foto's niet worden uitgesloten. Betrokkene en haar partner wisten zeer goed dat ze onderworpen zouden worden aan een onderzoek schijnrelatie (cf. mail Stad Gent van 28.11.2019) en hadden er dus alle belang bij om hun dossier te kunnen stofferen met elementen dewelke zouden kunnen alluderen naar de waarachtigheid van hun relatie. Bovendien moet erop gewezen worden dat betrokkenen, nadat ze in kennis werden gesteld van de weigering om het huwelijk te registreren, geen stappen hebben ondernomen om tegen deze beslissing in beroep te gaan. Er kan worden aangenomen dat een hecht koppel, welk overtuigd is van de oprechtheid van hun relatie het nodige zou doen om bezwaar te maken tegen een weigeringsbeslissing. Dit versterkt de bevindingen van de cel schijnhuwelijken/het parket dat het huwelijk enkel gericht was op een verblijfsrechtelijk voordeel. Mevrouw had haar verblijfsvergunning reeds ontvangen op het moment dat de gemeente, op basis van het advies van het parket, ertoe besloot het huwelijk niet te erkennen. Derhalve was betrokkene wellicht in de veronderstelling dat het opzet was geslaagd en achtte zij enig verzet tegen de beslissing van de gemeente overbodig. Het feit dat betrokkene en de heer K. tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, bewijst op zich niets. Het is niet omdat mensen onder hetzelfde dak wonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven hebben. Zij kunnen ook gewoon samenwonen uit praktische overwegingen, om de kosten te delen en de schijn op te houden.*

Voor wat de kinderen betreft geldt een gelijkaardige redenering. De oudste dochter van betrokkene – S. - kwam samen met haar moeder naar België op basis van het niet erkende huwelijk. De jongste dochter, werd in België geboren, draagt de achternaam van de moeder en voor zover de DVZ bekend heeft de vermeende partner van mevrouw ook geen stappen ondernomen om het vaderschap te claimen. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de gezinsbanden van betrokkene en haar kinderen met de referentiepersoon niet van die aard zijn dat ze een beletsel zouden kunnen vormen voor het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene en haar kinderen. Het gezinsleven van betrokkene met haar kinderen, komt niet in het gedrag, gezien het verblijfsrecht van de kinderen eveneens wordt beëindigd. Betrokkene kan haar gezinsleven aldus verder zetten in het land waarvan ze de nationaliteit draagt of een derde land naar keuze alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft: betrokkene en haar oudste dochter verblijven sedert 04.10.2019 in het Rijk, wat slechts een zeer korte periode is. M, de jongste dochter, werd op (...)2020 in België geboren. Gezien haar zeer jonge leeftijd en het gebrek aan afstammingsband met de vermeende partner van betrokkene, lijkt het niet meer dan logisch dat zij de moeder vergezelt. De duur van het Verblijf in het Rijk vormt dus geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Wat de familiale, sociale en culturele banden in het land van herkomst betreft: betrokkene verklaarde tijdens haar interview in het kader van het onderzoek naar de motieven van het huwelijk familie te hebben in Ghana. Ze leefde er voor ze naar België kwam, uit het Visumdossier blijkt trouwens dat ze er voor haar vertrek was tewerkgesteld als verpleegster in de Amansie kliniek. Zij gaf tijdens een interview in het kader van diezelfde aanvraag aan met haar “vermeende echtgenoot” in het Twi (de eerste taal van Ghana) te spreken. Gezien de relatief korte periode van verblijf in België in verhouding tot de leeftijd van betrokkene is het redelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling heeft met de taal en de cultuur van haar land van oorsprong. Ook van haar oudste kind mag worden aangenomen dat het makkelijk

aansluiting kan vinden in het land van oorsprong. Het kind was al acht jaar op het moment dat het, samen met betrokkene, naar België kwam. Een kind van die leeftijd past zich natuurlijk zeer makkelijk aan aan een nieuwe leefomgeving, anderzijds is de moedertaal tegen die leeftijd wel al goed gekend, toch wat betreft alledaagse onderwerpen voor een kind van die leeftijd. Gezien S. sinds haar aankomst in België onderwijs heeft genoten, mag het geen onoverkomelijke moeilijkheid zijn om ook in Ghana opnieuw aan te sluiten in het lokale onderwijs. M. is dan weer zeer jong, zodat de impact van het feit dat ze niet langer naar de opvang zou kunnen gaan in België niet mag worden overschat. Daarnaast kan door haar jonge leeftijd worden gesteld dat zij zich zeer makkelijk zal kunnen aanpassen aan de lokale Ghanese cultuur en gebruiken. Wat betreft de medische documenten van M. waaruit blijkt dat ze prematuur is geboren en daardoor wordt opgevolgd, dient opgemerkt te worden dat M. intussen meer dan 15 maanden oud is. De meest recente documenten betreffende haar toestand bewijzen dat zij zeer goed geëvolueerd is. Ze had wel wat premature kenmerken die mogelijks nog steeds wat doorwerken, echter er mag aangenomen worden dat in Ghana eveneens prematuren geboren worden. Er dient trouwens te worden opgemerkt dat uit de documenten blijkt dat het kind nog diende te worden opgevolgd toen het 10 maand en 13 maand oud was, in hoeverre betrokkene die afspraken is nagekomen blijkt echter niet uit de voorgelegde stukken. Het attest van Dr. (...) waarin vermeld staat dat het kind moet worden opgevolgd, geeft geen verdere details over in welke mate de intrekking van het verblijfsrecht die opvolging zou bemoeilijken. Het is dan ook niet duidelijk hoe de toestand van Mildred een bezwaar zou kunnen vormen tegen het nemen van deze beslissing. Niets sluit uit dat de peuter ook in Ghana (of een derde land naar keuze) kan worden opgevolgd en tot een gezond kind en later volwassene zal opgroeien. De familiale en socioculturele banden met het land van herkomst vormen aldus geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Andere aangevoerde elementen:

Betrokkene legt loonbrieven voor als blijk van haar actieve participatie aan de arbeidsmarkt. Vooreerst dient genoteerd te worden dat betrokkene toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt via het verblijfsrecht dat zij op onrechtmatige wijze bekwam. Daarnaast wordt opgemerkt dat de mate van economische participatie geen element vormt dat moet worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Voorzover betrokkene daarmee haar integratie in België wenst aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat werken en het zich verschaffen van een inkomen basisvereisten zijn om in België een menswaardig leven te leiden, maar dat zulks geen blijk geeft van een vergevorderde integratie in de Belgische maatschappij. Bovendien wordt er op gewezen dat betrokkene geen bewijzen voorlegt van de nochtans verplichte taal en inburgeringscursussen. Het feit dat het oudste kind S. onderwijs loopt is louter het logische gevolg van de schoolplicht voor kinderen onder de 18 jaar. De aangevoerde elementen vormen dan ook geen contra-indicatie tegen het nemen van deze beslissing."

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeksters verblijfsrecht ingetrokken. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat: door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig.

Verzoekster is nooit verblijfsgerechtigd geweest aangezien het verblijfsrecht dat zij had verworven ingegeven was door fraude. Verweerder besluit in de bestreden beslissing dat verzoekster "blijkt geeft van frauduleuze intenties." Het EHRM heeft al meermaals geoordeeld dat de mogelijkheid van een staat om bij vaststelling van fraude te reageren met verblijfsrechtelijke maatregelen waaronder verwijdering een belangrijk ontradingsmiddel betreft tegen grove of herhaalde schendingen van de immigratiewetgeving (zie ondermeer *Darren Omoregie and Others v. Norway*, no. 265/07, § 67, 31 juli 2008; en *Kaya v. the Netherlands* (dec.) no 44947/98, 6 november 2001).

De Raad wijst er daarbij op dat het EHRM reeds oordeelde dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 90). De Raad stelt vast dat in dit geval dergelijke bijzondere omstandigheden niet kunnen worden vastgesteld. De verwerende partij oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: "De oudste dochter van betrokkene - S - kwam samen met haar moeder naar België op basis van het niet erkende huwelijk. De jongste dochter, werd in België geboren, draagt de achternaam van de moeder en voor zover de DVZ bekend heeft de vermeende partner van mevrouw ook geen stappen ondernomen om het vaderschap te claimen. Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de gezinsbanden van betrokkene en haar kinderen

met de referentiepersoon niet van die aard zijn dat ze een beletsel zouden kunnen vormen voor het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene en haar kinderen. Het gezinsleven van betrokkene met haar kinderen, komt niet in het gedrag, gezien het verblijfsrecht van de kinderen eveneens wordt beëindigd. Betrokkene kan haar gezinsleven aldus verder zetten in het land waarvan ze de nationaliteit draagt of een derde land naar keuze alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven."

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Evenmin blijkt enige kennelijke onredelijkheid. Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 22 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 22 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC